

by nebezpečí to bylo přímým, bezprostředním následkem toho činění. Bezpodstatnou jest také další výtká, že nebezpečí, které soud přičítá výkřikům obviněných, bylo tu objektivně již od samého počátku objevení se osoby Dra S-a, takže prý nelze tvrditi, že obviněné způsobily nebezpečí, zmíněné v Šu 85 písm. b) tr. zák., zvláště když prý je zjištěno, že celý zástup po spatření Dra S-a hnál se za ním, že se ze zástupu volalo »zrádce« a »zabte ho«, tedy naprosto podobné výkřiky, jaké za vinu kladeny stěžovatelkám. Stížnost přehlíží, že rozsudek výslovně zjišťuje, že jednání obou obžalovaných a jich výkřiky měly za následek, že nepřátelská nálada proti Dru S-ovi byla značně stupňována. Již toto zvýšení nebezpečí stačí však se stanoviska Šu 87 tr. zák., jak vychází z obdobného ustanovení Šu 335 tr. zák. Pokud zmateční stížnost konečně vytýká, že nalézací soud nepřihlédl u Františky L-ové k tomu, že se obmezila na pouhý výkřik: »My tě z Prahy vyprovodíme, že se sem neopovážíš vrátit,« dále vůbec s davem nešla a účast na jiných činech a výkřicích nejevila, a že nelze proto ani subjektivně odůvodniti, že Františka L-ová měla vědomí, že vznikne zákonem vytkené nebezpečí z jejího počínání, sluší poukázati k tomu, že i to, co nalézací soud zjišťuje o jednání této obžalované, zakládá podle toho, co uvedeno, po objektivní stránce skutkovou podstatu zločinu podle Šu 87 tr. zák. Že pak i obžalovaná Františka L-ová měla vědomí, že její jednání je způsobilé, přivoditi nebezpečí zákonem předpokládané, nalézací soud, jak již uvedeno, výslovně zjišťuje a případně odůvodňuje.

Čís. 1841.

V žádosti obžalovaného o doručení rozsudku a zřízení obhájce k sepsání zmateční stížnosti jest spatřovati opověď zmateční stížnosti. (§ 284 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. prosince 1924, Zm I 767/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hoře Kutné ze dne 12. září 1924, jímž stěžovatel byl vinným uznán zločinem podvodu ve smyslu §§ 197, 199 a) tr. zák. a utrhaním na cti ve smyslu Šu 209 tr. zák., a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Především nutno zkoumati, zda byla zmateční stížnost vůbec podána včas: Stěžovatel, obdržev původně pouze právní poučení ohledně rozsudku pro zmeškání, nikoliv však opis tohoto rozsudku, žádal dne 13. října 1924 protokolárně, by mu byl rozsudek správně doručen a, by mu ustanoven byl i obhájce chudých, který by mu napsal zmateční stížnost. Žádosti této bylo soudem vyhověno, opis rozsudku byl dne 25. října 1924 stěžovateli doručen a dne 3. listopadu 1924 pak provedení zmateční stížnosti, jednak soudem ustanoveným obhájcem písemně po-

dáno, jednak i stěžovatelem samým do protokolu dáno. Protokolárním prohlášením ze dne 13. října 1924 stěžovatel ovšem neopověděl výslovně zmateční stížnosti; avšak z okolnosti, že kromě správného doručení opisu rozsudku zároveň žádal, aby mu zřízen byl obhájce k sepsání zmateční stížnosti, vysvítá zřejmě projev vůle stěžovatele, že chce rozsudku zmateční stížností odporovati. Sluší proto v tomto prohlášení spatřovati platnou a včasnou opověď zmateční stížnosti a nutno pak i provedení stížnosti, došlé v osmidenácti lhůtě, běžící v tomto případě výjimečně ode dne doručení rozsudku s ohledem na opověď, stavší se již před doručením rozsudku, považovati za včas podanou.

Čís. 1842.

Jest důvodem, vylučujícím soudce z rozhodování (§ 68 čís. 2 tr. ř.), sepisoval-li v téže trestní věci u státního zastupitelství obžalobu, byť i pod aprobací vedoucího státního zástupce nebo jeho náměstka.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924, Zm I 815/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v České Lípě ze dne 22. září 1924, jímž stěžovatelé byli uznáni vinnými zločinem podle Šu 99 tr. zák. a přestupkem podle Šu 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první instance, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 1 § 281 tr. ř., jest zmateční stížnost v právu. Dle předloženého konceptu obžalovacího spisu a vývodů státního zastupitelství v odpovědi na zmateční stížnost sepsal okresní soudce Dr. H., který byl soudcem v této trestní věci, jako úředník státního zastupitelství obžalovací spis. Tím byl Dr. H. činným jako státní zástupce ve smyslu Šu 68 čís. 2 tr. ř., poněvadž sepisování obžalovacího spisu náleží k úkolům státního zastupitelství, a byl tudíž vyloučen z účasti a rozhodování při hlavním líčení. Na tom nesejde, že Dr. H. nebyl oprávněn, vésti tuto trestní věc při státním zastupitelství samostatně a že osnova obžalovacího spisu jím vyhotovená podléhala podle Šu 31 instrukce ze dne 3. srpna 1854, čís. 201 ř. zák. schválení vedoucím státním zástupcem nebo jeho náměstkem. Neboť podle Šu 258 tr. ř. mají soudci, jenž ve hlavním přelíčení vynášejí rozsudek, jediným pramenem přesvědčení býti důkazy v tomto hlavním přelíčení samém provedené, a proto, poněvadž zákon předpokládá, že by při soudci, jenž v téže věci byl činným jako státní zástupce, tento pramen více, než beze škody zásady bezprostřednosti lze připustiti, mohl býti zkalen dojmy a úsudky, jež si byl učinil v této své činnosti jako státní zástupce, vylučuje zákon takového soudce ze spolupůsobení a rozhodování při hlavním líčení. Tato úvaha platí však stejně, nechť byl soudce činným